

СЕДЪНКА

Мама ми рече:

— Бойчо, хайде лѣгай си, утре имате училище.

Какъвъ ти сънъ. Азъ чухъ, когато така Станка и стринината Гинина Кина се наговаряха да направятъ тази вечеръ седѣнка у насъ.

Баба варѣше вече царевица въ едно котле и току подпитваше мама:

— И пуканки ще правимъ ли?

— Щемъ, щемъ, — отговаряше мама.

— Бабо ма, — питахъ азъ присторено, — защо варишъ тази царевица?

— За ядене, баби.

— Азъ знамъ, варишъ я за седѣнката.

— Хайде и ти — седѣнка! — сгълча ме баба.

— Иди спи, никаква седѣнка нѣма да има, — рече така и започна да шета изъ кѣщи.

— Нѣма да спя, ще чакамъ.

— Чакай.

Скоро у дома се събраха всички какини другарки отъ нашата улица. Тѣ напалиха огънь на хармана, постлаха две-три черги и насѣдаха около него. Ой, колко весело бѣше! Азъ постоянно тичахъ нагоре-надолу. Носѣхъ дърва отъ сѣчника, царевица и вода отъ кѣщи. После момитѣ запѣха. Гласовѣтѣ имъ се виеха сладко и огласяха цѣлото село.